

Kelíšková

Lenka Romportlová

387693

Rozhovor 2

Pavína Kelíšková, na mateřské dovolené

Rozhovor probíhal u respondentky doma i v přítomnosti dvouleté dcery. To bylo občas trochu nevýhoda, protože k ní respondentka odbíhala a pak třeba ztratila nit. Jinak byl rozhovor velmi přátelský a uvolněný, hodně jsme se obě nasmály.

Bydlíte ve velkém třígeneračním domě. Chápu tedy správně, že z dolního Němčí pocházíte?

Ano, narodila jsem se sem, už skoro před 25 lety (smích). Takže tady vlastně vyrůstám od malička. Akorát pak po svatbě jsme nějaké 3 roky bydleli tady kousek za Brodem v Újezdci u Luhačovic, ale pak jsme se vrátili zase sem, protože je nám tady dobře (smích).

To je zajímavé, proč jste se vraceli?

No tak hlavně jsme se vrátili, protože tam jsme vlastně bydleli u rodičů manžela a tam nebylo vlastně extra moc prostoru ani dětský pokoj tam nebyl nic a pak už přišlo druhé mimino a už jsme neměli kam jít. Ale i protože to tady máme rádi a je tady škola, jsou tady doktoři, je tady úplně všechno. Tam se vlastně muselo všude jezdit do Brodu nebo do okolních měst.

A ten důvod stěhování tam byl tehdy jaký?

(Smích). No ono to bylo tak, že tady to byl původně jenom jako patrový dvougenerační dům. Tady (myslí u nich na patře) bydleli naše, nebo teda my. Tady jsem vyrůstala já. A potom vlastně jsme tady byli s manželem po svatbě my, když jsme zatím byli dva a pak tři chvíli a měli jsme jenom jeden pokoj. Takže jsme to tu museli opustit....

Takže jste šli do většího a pak zase zpátky sem do většího?

Ano, pak jsme upravili našim jakoby spodek a tam jsme jakoby ze sklepů původně udělali bytovou jednotku. Naši tam chtěli jít, že už budou stárnout a nebude se jim chtít do schodů. Taťka má problémy s kolenama tak chtěli jít dolů, tak jsme teďka tady.

Takže tam byly nějaké praktické důvody. Jak jsem ale pochopila, hrály tam roli i ty citové, že?

Ano, přesně tak (smích).

A manžel se tomu nebránil? On zase mohl mít vazby ke své rodné vesnici.

Ne, on tady začal hrát fotbal po té svatbě (smích), takže tady má kamarády. A on je vlastně pořád v práci, tady je tak maximálně v neděli a vnímal to, že pro mě je to jednodušší jako s dětma, že je tady vlastně veškerá vybavenost k dispozici, že nemusím nikam jezdit, netahám ty děti kočárem, autobusem, vlakem a furt někam a chápal to a chápal i to, že tady mám vlastně rodinu.

Jak na to reagovali jeho rodiče?

Když jsme odcházeli? Noooo (výraz naznačuje, že ne moc dobře). Ehmmm. Ne, tak jeho rodiče, jako nebránili nám, protože viděli, že tam to moc jednoduché není, jako co se týče i dětí i školy a tak. Sice tam je škola, školka, ale takové jako, no nic moc. A jako chápali to a hlavně chápali, mně se tam moc nelíbilo, protože přece jen každá rodina je jiná...

Takže tam vztahy nebyly ideální?

No jako byly dobré, ale takové spíš jakoby ne úplně extra citové a spíš člověk jakoby uhýbal, protože měl takový pocit, že není doma. No. Ale jako smířili se s tím a jezdí sem za náma, takže myslím, že už je to dobré.

Jak často vás tak navštěvují?

No protože dědeček je furt v práci nebo je nemocný a babička nemá řidičák, nebo teda má, ale už 20 roků neřídila, tak tak jako na oslavy narozenin, nebo babička třeba jednou za měsíc, za tři týdny.

A naopak vy tam jezdíte třeba o víkendu?

O víkendech většinou nemůžeme, protože nemáme auto a tatínek je furt v práci. Ale jo jako když je čas, nebo malý tam jezdí na prázdniny. Už malá chtěla taky a volala babiku (smích). Takže my tam jedem taky tak spíš na ty Vánoce, Velikonoce, oslavy, anebo třeba když je pěkná neděle tak se jdeme projít do Luhačovic a stavíme se tam. Není to pravidelné no.

Takže přestěhováním se váš kontakt zúžil?

No jo. Akorát je fakt, že manžel tam vlastně pracuje kousek od tady, takže je tam skoro denně. Takže on s něma ten kontakt má.

Takže manžel nepracuje v Dolním Němčí?

Nene v Tišově. To je vlastně vedle Újezdce hnedka za Brodem. Je Brod, Tišov, Újezdec, to je na sebe tak vlastně přilepené.

Aha. Tak to sem šel asi opravdu hlavně kvůli vám (smích).

(Smích) No asi jo

Manžel tedy dojíždí do práce každý den?

Ano i o víkendech. Je to asi 15 km.

Soukromý podnikatel předpokládám.... (smích)

Nene, je zaměstnaný, ale ty víkendy právě je soukromý podnikatel (smích).

No a vy to máte s dojížděním jak? Sama jste říkala, že tady toho je spousta, stačí vám ale Dolní Němčí třeba skrz nákupy, kulturní vyžití....

Tak to dojíždíme. Skrz nákupy většinou do Brodu, protože Brod máme blíž jak Hradiště. A i doktory specialisty máme většinou v Brodě, třeba malý logopedii a tak, takže tam dojíždíme. Ale jinak si tady vlastně vystačíme.

Co takhle divadlo, nebo kafička s kamarádkama?

(Upřímný smích) Tak na to opravdu teď není čas, nehledě na to, že mám za tři týdny státnice a nic neumím. Ale já co mám spíš kamarádky, tak si udržujeme vztahy už buď od základní školy anebo od střední a mám tu výhodu, že ty moje nejlepší kamarádky už mají taky děti a většinou je máme u sebe. Dokonce máme jedno dítě o deset dní od sebe. Tak ta bydlí vedle ve vesnici, tak se pravidelně navštěvujeme, pokud teda nejsme nemocní co týden, čtrnáct dní střídáme, my tam oni sem. Jinak kafička jako fakt ne. Na střední škole jsem vlastně byla v Hradišti, takže tam nic, tam bylo studium a pak jsme se hnedka vzali s mojim a já jsem byla těhotná, měla jsem rizikové těhotenství, takže jsem vlastně byla doma. A od té doby jsem pořád doma (smích). A škola do toho, učení a do toho vlastně pořád nějaký prcek, takže to moc nejde zatím. Ale už se na to těším.

A co nějaká širší rodina, za kterou byste jezdili?

No ještě jednou za čas jezdíme ke švagrové, k sestře manžela do Bystřice pod Hostýnem. A jinak máme všechny tady. Máme čistokrevné rodiče (smích).

Na střední školu jste tedy jezdila do Hradiště?

Ano, na zdravotku, zdravotnické lyceum.

A na vysokou teď dojíždíte kam?

Do Olomouce.

Říkala jste, že máte dvougenerační dům...

No teďka vlastně tří, protože úplně dole jsou moji rodiče, uprostřed babička, moje babička a my jsme tady teďka nahoře, takže tří. Taková malá bytovka (smích).

Takže si užíváte výhody, že dítě šoupnete o patro níž nebo výš?

To vůbec právě (smích). Jen výjimečně. Protože babička už je vlastně stará, je nemocná se srdcem, tak je tam trošku obava z její i z naší stran, kdyby náhodou se něco stalo, protože měla poměrně časté ty epizody těch různých arytmií a podobně. Ale jako jo, když je potřeba jít třeba nakoupit nebo pro malého, když třeba je venku škaredě, tak jí (myslí malou dceru) tam dám, ale hrozně málo. Proto mám ty problémy se studiem (smích). Druhá věc je, že mám ještě mladé rodiče, takže pracují, dvanáctky, směny, noční, takže tady je věčně prázdný barák.

A co aktivity pro děti? V tomto ohledu vám Dolní Němčí dostačuje? Naproti domu jsem viděla hřiště...

Jo, těch je tady dost. Hřišť je tady asi 5 si myslím, z toho vlastně takové nejfunkčnější je toto naproti, což je úplně ideální. Teď ho dokonce upravovali, protože jsme tam děti nepouštěli vůbec, jako bylo ve špatném stavu, injekční stříkačky, kondomy a prostě jako hrůza až jsme si začali stěžovat a sepisovali jsme tady s matkami petice, tak se s tím začalo něco dělat. Ale jako jo, s dětmi vyžití fajn. Tady vlastně, protože jsme věřící, tak v rámci farnosti je hodně různých aktivit, i dětské dny, takto přes rok jsou třeba dětské mše, kdy pak děti si jako můžou hrát a jo, tady určitě to vyžití stačí. Navíc jsem měla v plánu teďka začít tady jakoby centrum pro matky s dětmi, protože většinou tady jen tak chodí po

Kelíšková

vesnici a víceméně se potloukají, aby se měli kde schovat a hrát si ty děti spolu ty ještě před školkou, ale nějak to nevyšlo z důvodu prostorů no.

Takže vy patříte k těm aktivním maminkám na mateřské, o kterých jsme slyšela?

Asi ano (smích).

No tak to mě určitě zajímá (smích). Jste nějak oficiálně sdružené?

Zatím to je spíš na dobré slovo. Tady to bylo, tady bylo Sluníčko a byly to vlastně seskupené maminky, zase většinou věřící, které se scházely každou středu, něco si vyráběly, ale to už bylo, řekla bych tak před osmi lety. A pak to zakapalo, protože maminky šly pracovat a teď vlastně nic dlouho nebylo, ale teď tady vlastně ty věřící maminky maj modlitby matek, takže tam se setkávají pravidelně. A my jsme chtěly právě s kamarádkou tady něco založit takového, jenomže jsme narazily na nedostatek prostoru. Máme teda jedny možné prostory, které nám byly nabídnuté, to je vlastně jak je fara, tak tam je farní dvorana, vlastně se opravily celé garáž, udělal se tam takový dobrý prostor. Jenomže to je tak jako trochu hloupé, když to tak řeknu blbě, pro ty maminky co nevěří, že by se tam možná ostýchaly jít. A jinak nemáme kde jinde, protože tady vlastně byla stará škola naproti kostela, teď je zbouraná a je tam parkoviště a takový jakoby prostor a tma se scházely různé spolky, tam bylo i to Sluníčko, ale to už není a není vlastně teďka takový prostor, kam by se dalo jít takovej menší třeba. Třeba je sál, ale to je jako o ničem.

A je tady snaha třeba obce to nějak řešit? Nebo třeba ten sál poskytnou zdarma a podobně?

To jsme se s něma o tom ještě nebavili, ale co víme tak ... ono je to těžko (vyhýbavý smích). Ono je to spíš o tom, že když je nějaké to centrum nebo takhle, tak potřebuje mít svoje skříňě, svoje věci a tam to prostě není kam dát. Tam je jenom dole malý kutloch kde je prostě kroužek folklorní a ten tam má zase svoje věci a nástroje a tam se s dětma nedá. A teďka tady vlastně upravili, jestli jste viděla tu hasičku? Tak ta je teďka nově spravená, jenomže tam zase jsou hasiči a já nevím kde kdo, takže tam se taky nedá. Zatím není kam.

A tak jak to budete řešit?

No napadlo nás, že nás, že začneme v té Dvoraně teda, kdyby vůbec nic nebylo a pak bychom zkusili trochu asi zatlačit na obecní úřad, jestli by nám neposkytli aspoň nějaký trošku prostor v té hasičce, protože je před tím i dětské hřiště. Ale to nevíme, jak dopadnem, protože tam jsou těžké vztahy.

Mezi hasiči a obcí?

Ne spíš obcí a tak jako kolem dokola lidma. (smích)

Aha, v jakém smyslu?

No ne ono je to spíš o tom, že lidi když se snaží tak častokrát buď není odezva, nebo je nějaká výmluva, že není čas, není prostor, nejsou peníze a i z tohoto důvodu tam ani lidi moc nechodí, když něco potřebují, protože většinou to nedopadne dobře.

No ve vašem případě by obec nepotřebovala čas ani moc peněz ne?

No právě, ale... (krčí rameny)

Takže pan starosta v tomto ohledu není ochotný?

Jako je, ale jestli toho má moc nebo nevim. Prostě většinou to nefungovalo. I taťka se snažil moc věcí dělat, i s dětma a bylo to takové spíš na něho no, že to obec nějak nezaštitila nebo nepodpořila.

No ale jak jsem slyšela, máte tu jednoho starostu už kupu let. Není tady s ohledem na to, co říkáte, nějaká tendence ho vyměnit?

No volby byly nedávno, zase vyhrál, takže asi není. (smích)

Ale slyšela jsem, že nějaká opozice tady vznikla....

Ano, bouřlivé boje

A vy jste tedy spíše na straně opozice?

Spíš jo, ALE... (velký důraz). Opozice se mně líbila ze začátku, teď už se začínají vyhroňovat a bojují způsobem, který se mně nelíbí. Zas takovým tím politickým, že prostě hážou špínu na ostatní a to jako ne. Taťka tam byl při tom zakládání, vstoupil do té jejich strany, ale přemýšlí o tom, že odejde, už ani nechodí na schůze, protože se mu nelíbí právě ten způsob boje. Jako měli pravdu v hodně věcech, ale...

Můžete nějak rozvést, čím argumentovali při volbách? V čem měli pravdu?

No že právě tady ta nekomunikace třeba, nebo to, že hodně věcí jakoby dělal pan starosta na vlastní pěst, že to jakoby neřešil i s ostatními. Nebo tady se strašně bojovalo o hájek co je tam nahoře. To jako bylo číslo jedna. To tady právě ta opozice, která jakoby tenkrát ještě nebyla asi úplně oficiální, tak se domluvili, tam prostě byla hromada stromů, bylo to zarostlé, dřív tam byly diskotéky před deseti rukama. Ale prostě teď to tam bylo hrozné, taky ty stříkačky injekční a kdesi cosi. Tak se rozhodli, že to uklidí. No a pan starosta strašně bojoval, jako jak je možné, že... Pak i oficiálně nějaké prohlášení prostě no (kroutí hlavou). Jak si jako dovolujou tam něco dělat jako na vlastní pěst. Oni normálně se domluvili jedno odpoledne, vzali děti, vzali sekačky na trávu, vzali křovinořezy, prostě vyčistili, uklidili, krásné je to tam, děti si tam můžou hrát, ale prostě pan starosta jako jak si to dovolujou, že to ani neřekli obecnímu úřadu, že se něco děje. No to bylo hrozné.

Ten impulz založení opozice pak tedy vznikl přímo od nějakého člena z obecního úřadu? Nebo kdo s tím přišel takto oficiálně?

To já ani nevím asi, ale myslím si, že jako ani na obecním úřadu nedělal ten pán, že byl jako tak z lidu. Že se domluvilo víc lidí, co něco hrozně štválo a šli do toho.

A obecní podpory neměli dost, když volby opět vyhrál pan starosta?

(usmívá se a přemýšlí jak se vyjádřit) Já do toho moc nevidím, asi o tom radši nebudu mluvit, protože nevím, jestli je to pravda, to je takové jedna babka povídala. Spíš to tam bylo, že se pan starosta před tím než mu skončilo volební období, snažil udělat hodně věcí pro to, aby ještě pan starosta byl.

Tak to tak bývá před volbama ne?

No, tam to zabralo očividně.

Můžete uvést nějaké jeho konkrétní akce?

Třeba se spravoval kostel, tak slíbil vysoké dotace, které nakonec zatím asi ani moc ne... Takže lidi asi protože vědí, že se jakoby snaží tak na to slyší.

Činnost opozice potom o volbách utichla?

Myslím si, že jo, ale co vím, tak se scházejí a vlastně i některé členy mají na obecním úřadě v radě, takže si myslím, že se snaží spíš jakoby z té vnitřní strany teď.

Takže se tam dostali?

Ano, myslím 2 členové

Já mám třeba zkušenost, že se v jedné obci opravdu domluvili a starostu úplně vyřadili ze hry...

No tak to se tady zatím nestalo....

A byla byste ráda?

Já nevím. Jako není špatný. Pan starosta udělal hodně věcí, jak byly transparentní kolikrát, to netuším (jakoby potichu dodává). Ale jako jo, zvelebil to tady velmi, to hřiště je taky vlastně jeho práce, stará se o hřiště a tak, takže jako stěžovat si na něho nemůžem, ale možná už by to čistý vzduch trošku chtělo.

A ta opozice vám jako voličce tedy nabízela co?

Tady se bojovalo i o to dětské hřiště, jak jsem vám říkala, že tam byl nepořádek a podobně. Takže to bylo, jako starat se o rodiny s dětma a uklízet to, víc to zabezpečit, nasadit kamerové systémy a podobně, protože tady se děly v létě opravdu hrozné věci na tom hřišti.

A to jaké?

No tak pubertální výrostci tam prováděli různé zajímavé věci.

Aha, takže i tady v idylickém Dolním Němčí (s nadsázkou) máte takové problémy?

V idylickém (smích), no když to říkáte... Jako jo, ale to je asi všude myslím, ale fakt to tam bylo dost nebezpečné, kusy skla, stříkačky... Opravdu jsem tam děti nepouštěla.

Ale hřiště přeci nakonec vyřešil současný pan starosta...

Ano, v rámci předvolební kampaně to najednou šlo. To právě bylo trochu to tlačení ke zdi té opozice. Viděl, že oni se chtěou snažit, tak do toho šel taky.

To je zajímavé, možná mohl dát v rámci předvolební kampaně i vám nějaké ty prostory ne? (smích)

(smích) no to mohl, možná příště...

Když se tedy ještě vrátíme k těm vašim aktivitám, tak máte za sebou třeba už nějaké akce?

Tak ono to bylo spíš za svobodna, protože teď s těma dětma je toho míň a to jsem tady vlastně vedla biřmovance, většinou v rámci té farnosti to bylo nebo takhle děkanátu. Takže jsem vedla biřmovance, ty jsem vlastně připravovala k biřmování, měli jsme pravidelné schůzky, tam jsem je jakoby učila, co mají vědět o víře a podobně. Vedli jsme spolčo dětí, spolčo mládeže, kde jsme se pravidelně setkávali, měli jsme výlety, na víkendy jsme jezdili, o prázdninách vlastně na tokové dovolené delší, různě jsme se setkávali, jezdívali jsme spolu na setkání v rámci republiky a i dál někdo, když byl odvážný. Potom jsme tady vlastně měli dětské dny, tady naproti u hasičky právě tam je hezký prostor, tak ty jsme dělali. (Přemýšlí). Co bylo? V Brodě jsem dělala zástupce za děkanát, to jsme jezdívali na pravidelné setkání vlastně do Rajnochovic a tam jsme řešili, co se se tady děje s mladýma a jak by se to dalo spravit a různé akce a setkání a podobně, to jsem i moderovala, takže jako hodně věcí tady bylo. Ale spíš když to bylo jednodušší (dívá se na dceru).

A teď to vše pokračuje, ale jenom bez vás, nebo už to není?

Vlastně my jsme se tam potkali s manželem při této činnosti, takže jsme pak odešli oba, protože už to bylo neúnosné, už to prostě nešlo, bylo moc práce, děti a podobně. Předali jsme to, fungovalo to nějakou dobu, víceméně to funguje pořád, ale už asi ne tak, jak by mělo. Jenomže všichni víme, že prostě víra odpadá a je to jako vidět, že ti mladí už na to nemají tolik čas, takže už to není takové, jaké by to asi mělo být. Teda aspoň my to tak vnímáme.

Takže je to podle vás dobou, nebo tím, že lidi nemají čas nebo se jim nechce?

Já myslím, že všechny ty faktory dohromady. Dobou taky, určitě i tím že jsou to studenti všechno už, teda co za nás byli ti mladí, kteří tam chodili ještě pomalu s rodičema, takže ti věnují hodně času škole, ti starší už pracují, takže asi proto. A ti úplně mladí, ti kteří by teďka měli jakoby nastoupit, tak o to asi nemají zájem, mně to tak přijde.

A skrz tu vaši aktivitu, když už jste maminka na mateřské? To se snažíte dát teprve něco dohromady?

Protože jsem studovala, nebo studuju, tak toho času prostě moc není. A hlídání není, tak to je hlavní ten problém asi, proč se nedalo nic dělat. Možná dalo, ale už toho bylo moc (dodává potichu). A no chtěli jsme, měli jsme to v plánu, pak to zakapalo, protože kamarádka byla těhotná, takže ta už to jakoby vzdala úplně a samotné se mi do toho nechtělo, protože nemůžu na sebe vázat něco, kde nemůžu stoprocentně zaručit veškerou účast a podobně, takže vždycky to chce víc lidí. Teďka to chceme udělat, ale uvidíme no. Skrz ty prostory pořád prostě dumáme, jestli je dobrý nápad to tam dát nebo ne na tu faru, protože prostě máme strach, že tam ty maminy nepudou.

A jaké jsou tedy vaše plány? Co byste chtěli?

Chtěli bysme udělat tady ten klub maminek s malými dětmi 3- 4 roky maximálně, které ještě nechodí do školky a setkávat se jednou za týden, potom třeba častěji, když to bude fungovat, vždycky udělat nějaký program a udělat i část jakoby volné hry pro děti, že by tam byly hračky a hrály si, maminky by si třeba u kávička povídaly spolu, aby se víc potkávaly, protože tady je každý tak jako na sebe, potkají se 5 minut venku a to je všechno. Aby měly jako třeba i společné aktivity, třeba i společné výlety udělat na kole nebo podobně. Ten plán máme jakoby docela jasný, máme to v hlavách, ale právě bojujem s tím prostorem no.

To by ale asi chtělo i nějaké peníze....

Chtělo, chtělo. Chtěli jsme požádat právě pana starostu, jestli by pomohl (smích). Třeba i farnost, tam nám právě bylo přislíbeno, že se budou snažit, vlastně včetně toho, že kdybychom tam byli tak bychom neměli žádný nájem, že bysme tam mohli být, vlastně v té Dvoraně je i kuchyňka malinká, takže by to bylo jakoby zadarmo a že by třeba přispěli, kdybychom něco potřebovali. A jinak by to bylo asi, co jsme se tak bavili, že by se asi dal nějaký jakoby poplatek členský a z toho by se kupovaly třeba papíry, nebo něco na vyrábění a podobně. Někaké extra obrovské plány, nebo nějaké výrobky, které by byly hrozně drahé, to by samozřejmě nepřípadalo v úvahu.

A s tou žádostí obecnímu úřadu tedy zatím čekáte?

Ano, zatím čekáme, protože ještě nemáme domyšlený to místo. Láká nás ta Dvorana, protože bychom tam nic neplatili, ale bojíme se, že by tam maminky nešly.

Máte takové zkušenosti, že třeba....

Ano (skáče mi do řeči a směje se). Máme, protože oni se bojí, protože si myslí, že se tam bude jenom modlit. Protože to tak bylo i s těma aktivitama, co tady bylo třeba dětský den a tak, tak oni jako přišli s dětma, odešli, zjistili, že si jenom hraje, ale když by to bylo na faře, tak by se asi lekli.

A na toto jste tedy sama s kamarádkou, nebo vás je víc? Nebo jsou tu jiné aktivní matky, které mají své akce?

No ta kamarádka právě taky dělala animátora a v děkanátu, takže jsme se poznaly tam. Navíc, teď se sem přivdala, takže my jsme vlastně stejného ražení a má stejné zkušenosti jak já. Proto jsme se daly dohromady, protože jsme se už znaly a máme stejné potřeby. Ona taky říkala, že je to o ničem, že vlastně člověk je jenom doma, vaří, vodí děti do školky a podobně a je to takové, že jako mateřská uteče ani nevíme jak. A taky je tu sama, protože se vlastně přivdala a nikoho kromě mě neznala, takže by ráda poznala a podobně. Aktivní maminky tady jsou, to je hlavně jak jsem říkala ty modlitby matek, ty dělaj i drakiády pro děti a různé soutěže a podobně, ale to je zas jako takové (váhá). Jich je tam hodně, ale akční jsou třeba dvě tři, ale taky už to není úplně pravidelné, protože taky chodí do práce a už je to zase horší no. Jinak co takto, tak jsou aktivity pro děti, co maminky dělaj, jakože ne že by se shlukly spolu a něco udělaly spolu, ale spíš že jsou tady možnosti - fotbal dětí, vlastně školka to pořádala, pak se od toho distancovala, ale pokračuje to, takže tam chodí děti. Pak je tady vlastně folklorní kroužek pro děti, tam chodí děti malé a podobně, pak jsou vlastně ministranti, schola a tma jsou zas další děti. Je to tak jako pokouskované no. Anebo je tady ZUŠka na základce, takže tam myslím si, že hodně děti chodí.

Takže, jestli to chápu dobře, chcete myslet taky na maminky ne jen na děti.

Přesně tak.

Očividně jste tedy dost aktivní. Vychází to z vašeho životního stylu, nebo prostě máte jen pocit, že tu něco chybí?

Já bych řekla, že od každého trochu. No ono je to tak, že když jsem vyrůstala, tak jsme s rodičema jezdili různě furt na výlety a na pochody a pořád jsme něco vymýšleli a taťka vlastně pak vedl i skaut chvíli, když tady byl. Já jsem v tom vyrůstala a hrozně mě mrzí, když teď vidím ty děcky, kdy prostě

rodiče si sednou, nebo třeba maminka vaří nebo něco, dítě si tady sedne (ukazuje na sedačku), pustí televizi a tam se dívej, já nemám čas, pak ho zavede do školky a oni spolu vlastně vůbec nic nedělají. A i to že ty rodiče prostě nevědí ani možná, že mají takové možnosti a neví, jak to tady ty aktivity můžou děti rozvinout jakoby, jak to může rozvinout vztahy mezi rodičema a dětma, taky to může pomoci mezi sourozencema. A právě mi to tady chybí, konkrétně pro tady tu skupinu maminky s dětma. Tatínkové a starší kluci fotbal, furt všichni samozřejmě fotbalisti že. A právě ty maminky jako co... Oni vlastně nemůžou někam pravidelně chodit, protože tamto je nemocné a podobně. Chybí to, určitě to tady chybí a to byla taková hlavní pohnutka, i to že člověk vlastně jsem rok nestudovala, jsem měla pauzu, protože vlastně malá se narodila v prosinci a nechtělo se mi někam jezdit, tak jsem vnímala, že vlastně člověk když je doma třeba se neučí, tak jako se nudí a nemá co dělat.

Když ještě zůstaneme u těch akcí, tak chodíte vy na obecní akce?

Ano to určitě, chodíme a pravidelně, protože si myslíme, čím víc společných aktivit, tím líp. A protože sami máme z dětství hromadu takových zážitků a dodnes na ně vlastně vzpomínáme, když je nejhůř, tak to chceme dopřát i dětem, protože to už se nemusí opakovat. Dostanou se někam do města nebo podobně a... Jak poznají, kde mají kořeny, když nemají co poznávat vlastně.

Takže teď mluvíme zejména o folklorních akcích?

Spíš jo, protože tady vlastně jinak mimo ten folklor asi ani ne...

Patříte k těm, kteří jdou pokaždé?

Spíš jo, protože já jsem vlastně celé roky chodila do folklorního souboru, takže jsme to pořádali. Třeba tady na muzeu vaření trnek, to je parádní akce a hrozně se nám to vždycky líbilo a manželovi se to taky líbí, ten sice jako nic nedělal, ale jo. Určitě chodíme, snažíme se, když můžeme, tak určitě jdeme, protože je to něco jiného i pro ty děti, uvidí tam kroje barevné a vždycky popisujeme a povídáme si o tom a myslím si, že je to potřeba, vštípit dětem takovou jakoby lásku k tradici a k tomu co bylo a ke kořenům.

Vy jste tedy chodila do DolNěmčanu?

Od DolNěmčánska po Dolněmčan a pak až v Brodě po Olšavu (smích).

A teď už to skrz čas není možné?

Ne už to nejde.

Máte to třeba v plánu nějak obnovit?

Chtěla jsem, tu Olšavu jsem chtěla obnovit určitě, protože to už přeci jen je trošku jiná kategorie, ale k tomu nemám moc odvahy, protože si hledám práci a asi už nejde spoléhat na to, že budu mít volno každý ten pátek, kdy byly zkoušky a na ty výjezdy. Ale chtěla jsem, určitě jsem chtěla, protože už cítím takové nutkání, že už jsem dlouho doma a už mě svrbí nohy a ruce.

Můžete mě laikovi objasnit, v čem je Olšava jiná kategorie?

To už je trošku vyšší, jakoby tady je to na takové spíš dobrovolnické a tam už je to folklorní soubor přímo, jakože se už jezdí dál, ty zkoušky taky byly úplně o něčem jiném, to byly vyloženě jakoby

makačky no. Je tam větší jakoby záběr tady těch tanců, tady jsou spíš jakoby z okolí a tam bylo i slovenské různé a podobně a je tam i vlastně cimbálovka, takže bylo to prostě už jinačí no, takové jakoby vyšší.

A působení tam jste ukončila proč?

Tím, že jsem se vdala a byla jsem těhotná. A chtěla jsem se vrátit, ale pak byla Alča (mladší dcera) a už se teďka asi nevrátím, už se mi to asi nepodaří. A navíc už jsou tam další jakoby mladší, takže asi tak.

A co právě ten fotbal a podobné akce z jiného soudku?

Ano, to manžel je fotbalista, ten je tam pořád. Ten je právě ty neděle, co je doma, tak je tam (smích).

A chodíte fandit?

Ano, chodíme podporovat tatínka, sice ne vždycky, protože děcka to tam nebaví na fotbale, ty tam létaj po tribuně a já mám jazyk na vestě a myslím si, že jsem naběhaná víc než tatínek na tom pažitě, ale chodíme. Chodíme se tam dívat a děti v přestávkách si s tatínkem chodí kopat na trávu.

A když se nějaká taková akce v obci koná, jak se o ní dozvíte?

Většinou je to tak, že víme, že jsou některé akce pravidelné (smích), ale sledujeme většinou právě třeba internet, různé pozvánky nám chodí nebo tak, nebo od kamarádů třeba víme, co ještě působí třeba ve folklorním souboru, tak nám řeknou, že bude to a to, tehdy a tehdy anebo z plakátů potom, když jsou nějaké vyvěšené, třeba na hody program hodů na obchodě je vždycky, tak tam člověk chodí denně, tak si to přečte.

Na internetu navštěvujete za tímto účelem jaké stránky? Obecní, nebo třeba facebook?

AJ aj. Obecní stránky, tam spíš jako ty věci co dělá obec a facebook to už třeba ty menší akce, co se týče té farnosti, tak ty mají taky svoje stránky vlastně na facebooku i přímo jakoby spolčo dětí, takže ty tam posílají a podobně. Stránky obce taky, ale ty už asi míň trošku no.

To jsem si všimla, že vlastně farnost je v tomto ohledu dost aktivní...

Ano náš pan farář drží s dobou (smích), když to tak řeknu.

Proč to podle vás dělá?

Protože náš pan farář, každý je nějak zaměřený, někdo třeba ke starším a tak, náš pan farář k dětem a k mladým má hodně blízko a vnímá, že stráví hodiny a hodiny u těch počítačů a že to je vlastně takový, když vyvěsí plakát, tak se na to nikdo nepodívá, ale když vyvěsí plakát na facebook, tak to okamžitě všichni vidí, protože jsou tma pořád. A zrovna tam jako různě reagují, můžou se domluvit a... On je na to hodně založený, on vlastně přišel, neustále obnovuje stránky farnosti, což před tím vlastně moc nebylo, pořád tam dává nové informace, dokonce denně tam vpisuje různé citáty a podobně, takže on opravdu se tady toho hodně drží. A myslím si, že je to dobře. Protože třeba když jsou jakoby biřmovanci, co se teďka připravují na biřmování, vlastně mládež a tak kolem těch 20 let třeba potom i, tak jako on tak i s něma komunikuje. Třeba by se báli jít za ním a domluvit se s ním, tak

Kelíšková

oni mu napíšíou buď smsku nebo zprávu nebo meila a on jim okamžitě odepíše, protože taky tam je hodně často (smích).

I vy to tak máte, že kdyby tam některé akce nevysely, tak se o nich nedozvíte?

Myslím si, že asi jo. Tak jako nesledujem vždycky všechno, ty plakáty nám taky někdy utečou. Jo jako je to dobré no, si myslím, pokud se to nezneužívá.

Jak by se to mohlo zneužívat?

No ten facebook třeba, někdo tam napíše něco, co tam nepatří, nějaký komentář hanlivý a podobně, jako dá se to.

Takže o správu farních stránek a facebooku se stará sám pan farář?

Pan farář a má tam ještě některé starší kluky ministranty, kteří tomu rozumí nebo třeba mají IT vzdělání tak mu pomáhaj.

A pan farář je tedy v jaké věkové kategorii?

Já myslím, že má tak kolem 40 let, si myslím, ale nevím (smích). Jo je mladý ještě docela.

Jak to máte s médii vy? Čtete třeba noviny?

Já noviny moc ráda nemám, protože mi přijde, že jsou čím dál míň kvalitní a je tam čím dál víc názorů lidí, kteří si myslím, že by tam ani nemuseli být. Ale to už je zas druhá věc, lidi mají hold rádi senzace. Ale babička odebírá noviny, tak si vždycky půjčíme, když ona si je přečte a přečteme si, co nás zajímá, ale že bychom si kupovali noviny třeba schválně kvůli něčemu, tak to ne.

Co babička odebírá?

Babička má čtvrtední Mf Dnes s magazínem. To a ještě sem tam Slovácký deník si koupíme, nebo Dobrý den s kurýrem. Tma je právě i hodně fotek nebo o akcích, co se kde dělo, tam je vždycky x stránek s fotkama, s informacema, to se nám líbí.

Díváte se na televizi, posloucháte rádio?

Jo, tak rádio poslouchám poměrně často, protože to mám jako kulisu u vaření a podobně, člověk u toho jako vypne na chvílku. Potom co, televizi, tak televizi máme Večerníček (smích), po Večerníčku Medvídek Pú a spát. Někdy zprávy, nebo když je člověk úplně vyfluslý tak třeba když děti spí, když se momentálně neučí, tak si zapne něco. Nebo spíš to používáme, jakože si pouštíme my, co máme nějaké filmy, nebo pohádky. Spíš jako relax televizi. Nebo když se něco děje a chceme zjistit co se děje, taj zprávy, ale ty většinou z internetu no. Jakoby televizi máme spíš na pohádky a na takový relax z dětma, nebo když je potřebujem uklidnit nebo když jsou nemocní a podobně. Jinak jako nějak že bysme přes den přišli cíleně, jo teď je tam nějaký Hercule Poirot nebo něco tak ne.

Máte třeba nějaký oblíbený seriál?

Ne to vůbec. Spíš jako když to zapnem a jede tam něco, co nás zaujme, tak se podíváme, ale...

A to je jenom z časového důvodu?

No i z časového, i z toho důvodu, že nechceme učit děti u toho sedět úplně od malička. Jo když jako venku prší 4 týdny v kuse, tak samozřejmě se to zapne, pustí se nějaký Krteček nebo něco, ale nemám to ráda. Nemám ráda, když rodiče se zbavují dětí tak, že je pustí k televizi a zapnou jim to. NE. Odpor, velký vykřičník, ne! (gestikuluje rukama). To se mi nelíbí.

Ale máte třeba nějaké rituály, kdy děti vyžadují třeba ten Večerníček?

Ano Večerníček potřebují a je hrozně zle, když jsme venku do té doby, když už třeba vidí jenom „Dobrou noc“, to je zle, to musíme pustit nějakou pohádku, protože bez Večerníčku prostě nebudem. Ale taky jak který no, pokud jsou takové ty modernější, tak to je nebaví, tak to pustíme vždycky místo toho pohádku. Ale ta večerní pohádka je.

A takové to, že dítě má svůj tablet a na tom se kouká na pohádky...

Ne, ne (důrazně).

Takže u vás děti mohou zatím používat jen televizi?

Jo. Anebo vlastně ještě na počítači, když třeba nám nejela televize nebo tak jim to tatínek pustil tam. Anebo když bylo škaredě, tak tma jsme jim něco našli, co třeba jsme neměli pohádky doma a oni jí měli rádi, tak jsme to pustili na počítači. Ale jakože by si děcko sedlo a zapínalo si pohádky, já myslím, že malý (je mu 5) si ještě ani nezapne počítač teda. A doufám, že mu to ještě chvíli vydrží (smích).

Mluvila jste o počítači. Takže máte jeden stolní počítač na domácnost?

No ještě starší notebook, ale ten už nechce moc fungovat. Tam už má spíš manžel, protože pracuje na sebe, nějaké programy na navrhování nábytku a tak. Takže to si tam dělá, ale jinak ho nevyužíváme.

A vy tedy počítač využíváte k čemu?

Především ke školním povinnostem (ne moc nadšeně). Samozřejmě „STAK“ (jejich IS), bez toho by to nešlo. Potom tam komunikuju vlastně se spolužáky, s profesory mailem. Facebook taky někdy, protože když mám kamarády tady v okolí, tak je to nejjednodušší domluva asi, má to každý. Potom zprávy určitě, nějaké ty portály. A když si člověk potřebuje odpočinout, tak si tam pustí nějaký film.

To je jak často?

Jendou za dva týdny, za tři, za čtyři (smích). No teď vůbec.

A co knihy? Čtete?

Knihy číslo jedna jsou samozřejmě studijní materiály (smích), ale jinak čteme pohádky pravidelně každý večer, po tom Večerníčku to vypnem, děti jsou většinou už navečeřené, jdeme do postele všichni, teda my tři (dodává potichu), tatínek není většinou ještě doma a tam čteme pohádky. Máme oblíbené knížky, máme Mašinku Tomáše skoro všechny díly, tak jako pořád dokolečka, už to znají nazpaměť, už i malá pozná všechny mašinky. Tak to musí být, bez toho prostě spinkat nejdou. Takže čteme, určitě pohádky čteme, ale takto že já bych četla třeba nějakou červenou knihovnu to ne. A to mě nikdy ani nelákalo, hlavně na to teď není čas.

Říkala jste, že máte Facebook, nějaké jiné sociální sítě využíváte? Třeba Skype, Twitter...

Kelíšková

Nevyužívám, buď mail nebo ten Facebook, nebo pak telefon teda.

A proč?

Já nevím, asi na to ani nemám čas jakoby někde vysedávat. To je většinou jenom z nouze cnost třeba i ten Facebook, když člověk něco potřebuje, že bych tam šla, cíleně si ho zapla, jo teď se budu dívat, co kdo dělá, to ne.

Takže motivace si ho založit byla spíš praktická?

Ano, spíš kvůli bakaláři jsem to založila, protože tam to bylo potřeba víc ten kontakt se spolužáky a jiný nebyl možný vlastně no

Já třeba dost intenzivně vnímám to, že kdybych neměla facebook, tak asi nevystuduju, protože si tam sdílíme různé studijní materiály a poznámky. Máte to podobně?

Ne ne, facebook ani ne, protože jsme tam ais 4. Je nás teda 15, no 13 už si myslím jenom (dodává potichu), ale na facebooku jsme ais jenom 4. Jako jo když je nějaké jako supr rychlá akce, kterou potřebujem vyřešit tak jo, ale jinak řešíme všechno přes spolužáky. Tam máme veškeré materiály a dokumenty, nebo mailem přes společný mail jakoby že si rozesíláme zprávy.

Ani jsem se vás vlastně nezeptala, co studujete (smích).

Navazující magisterské Učitelství sociálních a zdravotních předmětů pro střední a vyšší odborné školy.

Takže nějaké vaše pracovní ambice až dostudujete?

Chtěla bych učit, určitě bych chtěla učit. Nejíp na té střední nebo VOŠce, ale zatím co tak rozhazuju sítě, tak jsou většinou staří učitelé, kteří odmítají odejít do důchodu, takže to je problém. A druhý velký problém je, že většinou byly negativní odpovědi, že je málo dětí a spíš se zavírají třídy, takže většinou nepřibírají. Ale jelikož mám vlastně bakaláře sociální pedagogiku, taky v Olomouci, tak pokud nevyjde teda to učitelství z důvodu toho, že nenajdu místo, tak asi zkusím tu sociální práci nějakou nebo něco tady tím směrem.

A ty vaše budoucí možnosti se týkají jakého města? Nebo přímo Dolního Němčí, že by tady byla nějaká možnost práce?

Učení spíš ne, protože tady je jenom základka a tady jakoby z mé aprobace moc předmětů není, to by určitě nebyl plný úvazek si myslím, protože třeba biologie člověka je jenom v 8. třídě. Takže to by asi neprošlo. Ale spíš tak jako Hradiště, Brod, jo možná Luhačovice, tam je jakoby střední škola, ale Zlín je už asi daleko, co se týče dojíždění a podobně.

A co v případě sociální práce?

V obci asi ne, tady vlastně není rozšířená působnost a všechno je vlastně na Brod. Takže zas ten Brod, Hradiště nebo tady to okolí.

Takže to by pro vás nebyl problém dojíždět takto do práce...

Ne nebyl.

Ale zase jak jsem pochopila, máte nějaké hranice, že třeba Zlín už je daleko...

Ano, to už je daleko, protože těch peněz taky není moc a to by člověk spíš víc projel si myslím, než vydělal.

Takže kdyby se nepodařilo najít práci takhle blízko, tak byste spíš obětovala dojíždění nebo obor?

Je mě to hrozně trapné, ale spíš obor, protože jako i co se týče dětí, zavést do školky, vyzvednout ze školky, je to těžké no. Kdybych někde dojížděla a vracela se v 6 večer tak... Škola od čtyřech zavřená, to už by asi nešlo no...

Manžel je v tomto ohledu tedy úplně ze hry?

Ano, ten je ze hry, protože ten jezdí z práce třeba v osm, v devět večer, ráno v půl sedmé už nastupuje, takže ne, tam to nefunguje...

Na bakaláři jste v Olomouci bydlela?

Ne, to jsem měla taky dálkově.

Proč?

Skrz to, že jsem vlastně po střední chtěla pracovat, protože jsme měli v plánu, že se vezmem hned po střední, protože manžel je starší. Tak jsem vlastně pracovala tři měsíce na Velehradě v ústavu sociální péče, ale protože jsem otěhotněla a měla jsem rizikové, tak protože tam byli mentálně postižení, tak to bylo hodně rizikové pracoviště, tak jsme musela být doma. Takže vlastně od začátku bylo v plánu, že půjdu na dálkové studium.

A proč Olomouc, nemáte Brno blíž?

Já Brno nemám ráda jako město. (smích). Mě Olomouc přijde jako taková milejší, příjemnější a navíc co studovaly kamarádky, tak většinou v Olomouci, tak se mi to líbilo. S Brnem zkušenosti moc nemám, ale moc se mi nelíbí jako město.

Když se podíváme na váš běžný den, tak jak vypadá?

Jééé (ironicky)

Teda nevím, jestli se hodně liší všední den od víkendu....

Ne, to je úplně totožné, kromě školky. Tak je to tak, že ráno vstaneme, nasnídáme, oblečeme, pak vedeme malého do školky, potom ze školky jdeme od obchodu, nebo když potřebujem k doktorce, do lékárny a podobně, pak jdeme domů, pak jdeme buď navařit a pak ven, nebo napřed ven a pak navařit, protože toto je to divoké a potřebujeme to unavit (dívá se na dceru, smích). Ne tak na čerstvý vzduch samozřejmě a člověk taky potřebuje na chvíli ven, tak jdeme na procházku, potom pro syna od školky, protože tma odmítá spát, pak jde mladší dcera spinkat a se synem jsme tady a hrajeme si nebo jdeme na chvíli na dvůr a tak. A pak vlastně odpoledne jdeme ven všichni, když je hezky, když je škaredě, tak si hrajeme tady, anebo jdeme třeba k babičce na návštěvu, když je doma a podobně. S malým ještě jezdíváme vlastně na logopedii takto pravidelně, takže tak.

A když máte nějaký volný čas, tak vás baví co?

No když děti spí tak se učím. Volný čas jako vyloženě, kdy bych já mohla sama něco, to vůbec není, protože právě ty rodiče... Není hlídání a manžel není doma.

Jak jsem pochopila, chodíte i do kostela. Jak často?

Každou neděli tam chodíme, no anebo když je nějaký velký svátek. Třeba Velikonoce, tam je to vlastně čtvrtek, pátek, sobota neděla, tak to jo. Přes Vánoce taky, nebo když je třeba mše za někoho z rodiny, tak to jdeme, nebo když máme narozeniny, tak jdeme poděkovat a tak.

A to chodíte celá rodina nebo opět bez manžela?

Ne všichni, manžel je taky věřící.

Takže neděle je prvně kostel a potom fotbal? (smích)

Ano, ano. Když to nestíhá, když jde napřed na fotbal, tak jede do kostela pak do Brodu večer.

Pojďme se ještě trochu vrátit k té politice...

O jéje...

Jak jsem pochopila, tak vás politika na obecní úrovni docela zajímá...

Hlavně nemám ráda různé příkoří a podobně, tak když mě něco naštve a potřebuju říct, co si o tom myslím, a cítím, že to může pomoci nebo tak, tak se do toho vložím. Ale jinak, že bych cíleně šla, jo já tady něco vyvedu (bouchla do stolu), tak to jako ne.

Jakým stylem se do toho vložíte? Jdete třeba na zasedání?

Ne to ne, protože to zas nemůžu (dívá se na dceru). Spíš právě, když vidím nějaké diskuze třeba na internetu, třeba i na obecních stránkách nebo podobně, nebo právě na tom Facebooku, když někdo tam vloží z někama, že někdo něco prostě řekl, tak si k tomu prostě napíšu, co si myslím. Ale držím se toho a sleduju, kdo mi na to co řekne a snažím se hájit svůj názor, ne že napíšu, zdrhnu a už to nevidím. Nebo když třeba cítím, že někdo jakoby křivdí, třeba i panu starostovi nebo tak, když se mi to nelíbí teda, když si myslím, že to není pravda, tak spíš takto v těch diskuzích no.

Myslíte, že tyto diskuze mohou mít nějaký vliv na dění?

Jelikož na to reaguje docela často i obecní úřad, tak si myslím, že něco to asi dá, že jakoby svůj význam to má. Druhá věc je, co se s tím dělá potom. Ale jako jo, už jenom třeba pro klima v obci si myslím, že je to hodně důležité. Že vlastně lidi si mezi sebou takto přes tu síť řeknou i to, co by si třeba neřekli do očí. Protože jsme srabi všichni (smích), takže myslím si, že jo, jako určitě. Něco to do sebe má.

Má to tak i vy? Že to co na diskuzích píšete, byste neřekla do očí?

Já jsem zase trošku i v rodině známá tím, že mám takovou otevřenou hubu, když to tak řeknu lidově. Já jako bych to řekla asi, si myslím. Akorát jako zas nejde přijít někam a dobrý den, já jsem četla a teď prostě mám takový názor, to ne. Kdyby na to přišla řeč, tak bych to řekla, ale přímo, že bych šla si vybojovat něco, to asi ne. Protože člověk nikdy neví na tom internetu, jestli to má reálný podklad, nebo si někdo nepřidal a podobně, takže asi chce napřed pozjišťovat ty informace.

A děláte to?

Snažím se, ano snažíme se. Kdyžtak se zeptám někoho, třeba co i byly ve farnosti různé problémy, taťka je v radě, tak jsem se ho ptala, co tam vlastně řešili, když se vykládá úplně něco jináčího. Jako snažím se. Když chci jakoby na něco reagovat vážnějšího, tak si určitě zjišťuju.

Můžete uvést nějaký příklad, který vás takto vyburcoval k aktivitě?

No právě třeba co jsem říkala o tom hájku, jak byla ta opozice. Tak tam mezi sebou bojovali, teď všichni na sebe tu špínu házeli, tak to jsem zjišťovala, proč to vlastně šli udělat, jako jakou měli pohnutku. Jestli to bylo proto, aby nazlobili pana starostu, anebo jestli to bylo proto, že fakt jako chtěli, aby si tam ty děti jako mohly hrát. Nebo jestli to byl už takovej populismus trošku. Tak jako tak jsem to zjišťovala. O to jsem se zajímala tenkrát hodně, protože tam se mi to nelíbilo, jak to probíhalo.

A tuhle špinu po sobě ti aktéři taky hází skrz internet?

Ano, většinou na těch diskuzích. Tam to začalo takový ten boj obecní úřad versus právě ta opozice.

A to na stránkách obce?

Ne ne toto bylo konkrétně na Facebooku. To bylo tak, že oni mají svůj profil ta opozice a tam dávali svoje informace, teď tu fotku, i v novinách to bylo, že uklízeli, šikovní a teď prásk a bylo zle. Takže tam jsem to sledovala hodně tenkrát no.

Takže pan starosta to viděl a taky se k tomu v rámci svého profilu vyjádřil?

Ne, on napsal oficiální prohlášení a to se tam pak nějak dostalo (smích). Tak to se mi pak moc nelíbilo.

To je zajímavé, že ty boje jdou takto po té síti...

No to jsou, protože oni si to asi neřeknou do očí...

A mají vůbec občané možnost si to do očí říct?

Já myslím, že jo. Jako určitě na těch radách různých, tam jako mají vždycky možnost přístupu. A jinak já myslím, že tady lidi nemají problém s tím, když je jako něco zlobí, tak dojít na obecní úřad a říct to. Jako jo, i třeba to dětské hřiště tady se tak řešilo, se tam došlo s podepsanou peticí a jo vyřešilo se to.

A tu petici jste nějak iniciovala vy?

Ne, tady naproti kolegyně (smích). Protože taky má malé děti a oni mají malý dvorek, my teda můžeme aspoň lítat po dvoře, ale oni neměli s těma dětma co dělat že. Naproti hřiště nevyužité a tak to bylo takovým trnem v oku všem tady.

A zapojila jste se nějak aktivně, třeba při sběru podpisů?

Ano ano, podepsaly jsme to a domlouvaly jsme se s maminkama, daly jsme si tady sraz, jsme to tak jako různě prošly, prohlédly, nafotily a podobně.

A takovéto domlouvání s ostatními maminkami probíhalo jak?

Buď přes Facebook a nebo osobně, když jsme se třeba potkaly v obchodě. Ale jako že bysme si daly tak jako sraz, jo teď uděláme, tak to většinou ne. Jo když něco třeba jako to dětské hřiště hořelo, tak to jo, to jsme se tady sešly, ale jinak takto jako ne.

Volit tedy chodíte?

Ano.

A koho jste volila, pokud se můžu zeptat? Pana starostu nebo opozici?

Ani jedno (smích). Ne, od každého něco jakoby no do takových těch prvních a pak jsem dala hlas panu starostovi, protože se mně právě nelíbil postup té opozice. Že jsem měla strach, kdyby dostali moc třeba, aby zase neudělali ze sebe něco jiného, než vlastně říkali, že budou.

A co vás k tomuto pocitu konkrétně vedlo?

No právě tady to házení té špíny. Když už jako jim teklo od bot lidově řečeno, tak už právě si vymýšleli různé věci, i nepodložené a právě přes tady ty sítě, co různě psali třeba i o panu starostovi. Já nevím jak to je, ani mě to vlastně skoro nezajímá, jak to je, ale nelíbilo se mně to. Jo jako i nevybraný slovník kolikrát, proto jsem od nich... Napřed jsem s nima sympatizovala, protože ten jejich volební program nebyl špatný, ale když jsem pak viděla, jakým způsobem se to snaží obhájit, tak to se mě vůbec nelíbilo, tak jsem řekla hoši toto teda ne. Dala jsem tam jednoho pána, kterého znám osobně z nich, který vím, že je slušný, že takovéto věci jako nejsou v jeho povaze, ale určitě jsem je nedala jako stranu, že bych dala, jo ti všichni jsou fajn.

Vy jste myslím říkala, že tatínek je v té straně taky...

Byl ano. Na začátku byl ale už s nima jako... Jakoby je tma pořád, ale už s nima jakoby tak nebojuje, protože se mu to taky nelíbí. A říkal, že ještě jednou něco takového prostě bude, tak jakože odejde, protože se mu to taky nelíbí.

Komunikace stran, ať už pana starosty neb o té opozice tedy probíhá také hodně přes ten facebook?

To si spíš myslím, že přes... Tady nám vychází vlastní zpravodaj, takže tam jsou veškeré zprávy o zasedání a podobně, takže tam anebo na těch radách si myslím, že hlavně. Nebo když je nějaký ten problém tak přímo na obecním úřadě. Ten Facebook spíš byl takový vyhrocený si myslím, když se něco dělo jakoby, když potřebovali rychle zmobilizovat síly.

To podle vás funguje?

No já si spíš myslím, že spoléhají na to, že to vidí mladí, ti jsou tam pořád a teď to řeknou doma a rodiče se zmobilizují a tak nějak jako. Ale jako funguje to zatím. Co jsem třeba viděla konkrétně s tím hájkem, tak tam jako hodně komentářů tam bylo.

Je politika téma, o kterém se doma bavíte?

Ne. Já to doma se snažím vůbec neřešit, protože politiku ráda nemám. Je to potřebná věc, ale když nemusím, tak se o tom nebavím. Ale jo, tady babička ta se v tom vyžívá, ta to má velice ráda a náš taťka taky se rád přidá. Tak jako když jsme spolu a někdo to vytáhne tak jako jo, mluvíme o tom, nebo

když se něco stane, tak jako se o tom bavíme samozřejmě, ale že bysme jako cíleně si udělali kafe k tomu, abychom si popovídali o politice, to ne.

Neměla jste třeba i vy tendence se zapojit do místní politiky?

Ne, to jsem neměla, a pokud to bude setrvávat v této situaci, kdy to asi ještě není úplně nejhorší, tak asi ani tu tendenci mít nebudu. Pokud bych zjistila, že někde můžu něco změnit, co se mi opravdu nelíbí, tak bych do toho asi šla, ale teď zatím tu potřebu nemám.

Co by se muselo stát?

Nevím (smích). Nevím, něco prostě... Nevím. Kdybych prostě měla nějaké možnosti, co bych tady v obci mohla změnit, třeba bych vyhrála miliardu (smích) a mohla něco postavit. Ne nevím, za tím nemám tu potřebu, ale kdyby se naskytla jakože příležitost nebo nabídka a já bych byla kompetentní k tomu něco změnit, tak bych od toho šla.

Nabídka zatím nepřišla?

Ne, díky Bohu zatím ne. (smích)

A co ta vyšší politika, ta vás zajímá?

Jak co. Pokud se nás to týká, tak nás to zajímá (smích). Ne třeba konkrétně teďka co se týká školství, když teď jsem vlastně studovala nebo studuju, tak to se sleduje nové zákony a podobně. Nebo co se týká rodiny, sociální zabezpečení, to hodně sledujeme, protože se to furt mění, tak abychom něco nepropásli nebo abychom vyždímali stát, kde můžem a podobně (smích).

Z jakých zdrojů to sledujete?

No internet většinou, různé MPSV a podobně nebo Novinky přímo zprávy jako na internetu, nebo když něco najdem v novinách, tak si to pak najdem, abychom k tomu třeba zjistili víc nebo zas jiný pohled a podobně.

I v případě národní politiky chodíte volit?

Ano, protože zastáváme názor, že když nevolím, tak pak nemůžeme nadávat.

A znáte takové lidi?

(smích) Většinu.

